

Arrest

nr. 106 982 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 mei 2012 en heeft zich op 1 juni 2012 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 december 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 januari 2013.

1.3. Op 27 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 maart 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pashtun van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Reegrawan in het district Hisa-i-Awali Kohistan van de provincie Kapisa. U bent net 18 jaar geworden. Uw vader was een wapenhandelaar. De politie was op zoek naar hem en patrouilleerde vaak bij uw woning. Ongeveer twee jaar geleden heeft de politie u vastgehouden in de hoop dat uw vader zich zou overgeven. Aangezien hij hier niet op inging, werd u na twee dagen weer vrijgelaten. Enkele maanden voor uw vertrek was u samen met uw oudere broer, Faqir, aan het werken in de winkel van uw familie toen er een auto stopte met 2 of 3 inzittenden, onder wie Azim Rezahi, een vriend van uw vader met wie hij nauw samenwerkte. Ze vroegen waar uw vader zich bevond. Jullie antwoordden dat hij in jullie woning was. Azim en zijn gezelschap vertrokken daarop en een uur later hoorden jullie schoten. U en uw broer liepen naar jullie woning en zagen nog net mensen weglopen. Jullie gingen naar binnen en zagen jullie vader liggen, hij was zwaar gewond. Uw vader zei dat hij ruzie had met Azim en hem geld moest geven. U en uw broer brachten hem naar het ziekenhuis, waar hij twee of drie dagen later is overleden. Faqir wilde klacht indienen tegen Azim maar op het districtskantoor werd hem gezegd dat niet te doen aangezien Azim een zeer machtige persoon is en een klacht nog meer problemen zou kunnen veroorzaken. Daarop besloot Faqir Azim te vermoorden. Drie maanden na de dood van uw vader belde Faqir u op en vertelde hij dat hij Azim had doodgeschoten. Faqir was al onderweg naar Iran en raadde u ook aan weg te vluchten. U kreeg problemen met de manschappen van Azim die u beschuldigden van de moord. U riep de hulp in van de politie. De politie nam u mee naar het politiekantoor en zei uiteindelijk dat u zich verborgen diende te houden bij uw tante in Mahmudi Raqi daar de mannen van Azim u anders iets zouden aandoen. Bij uw tante hebt u uw broer gebeld. U vroeg waar hij was en of hij nog kon terugkomen. Uw broer zei dat hij al in Iran was en raadde u nogmaals aan het land te verlaten. Uw tante regelde een smokkelaar die u eerst naar Iran heeft gebracht. U bent nog acht dagen in Iran gebleven, waarna uw broer u naar Europa heeft gestuurd. Faqir zei dat hij later zou nakomen. Na ongeveer vier maanden onderweg te zijn geweest, kwam u op 31 mei 2012 aan in België, waar u de volgende dag asiel vroeg.

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst heeft het Commissariaat-generaal ernstige bedenkingen bij uw verklaringen aangaande de activiteiten van uw vader als wapenhandelaar. Zo stelde u dat uw vader al handelt in wapens voor zover u het zich kan herinneren maar stelde u niet te weten van wie hij de wapens aankocht en aan wie hij de wapens doorverkocht (CGVS, p.10 en 12). U zei enkel iets te hebben opgevangen over de taliban, namelijk dat de taliban nog meer wapens nodig had (CGVS, p.10), wat zeer vaag is. Voorts kon u, behalve Azim, geen enkele andere naam geven van personen met wie uw vader samenwerkte (CGVS, p.11). Dit roept des te meer vragen op daar uit uw verklaringen blijkt dat er bij jullie thuis voortdurend mensen af- en aanreden met wapens (CGVS, p.11). Verder stelde u dat uw vader vooral 's avonds en 's nachts naar huis kwam en 's morgens met Azim weer vertrok (CGVS, p.13). U verklaarde eveneens dat uw vader dan weer zeven dagen thuis was om vervolgens acht dagen niet naar huis te komen (CGVS, p.13). Gevraagd waar uw vader was als hij niet thuis was, moest u het antwoord evenwel schuldig blijven (CGVS, p.13). Vervolgens gevraagd of uw vader veiligheidsmaatregelen nam om niet gearresteerd te worden door de overheid, antwoordde u dat de politie altijd naar jullie woning kwam maar dat uw vader 's nachts naar huis kwam, bijvoorbeeld om 01u00, om niet gearresteerd te worden (CGVS, p.13). U ermee confronterend dat het wel roekeloos is van uw vader om nog zo vaak naar huis te komen terwijl de politie jullie woning luidens uw verklaringen onder toezicht hield, stelde u dat uw vader maar om de week of om de paar dagen naar huis kwam en dat als hij kwam, hij 's nachts arriveerde (CGVS, p.13). U voegde hier nog aan toe dat de politie er ook niet altijd was (CGVS, p.13). Dat een beruchte wapenhandelaar een dergelijk risico zou nemen, is hoe dan ook twijfelachtig. Daarenboven dient erop gewezen te worden dat het eveneens bedenkelijk is dat uw vader en zijn manschappen uw ouderlijke woning zouden zijn blijven gebruiken als wapenopslagplaats hoewel de politie de woning onder toezicht hield (CGVS, p.6).

Wanneer u vervolgens werd gevraagd of de politie huiszoekingen deed, stelde u dat de politie niet mocht binnenkomen (CGVS, p.13). Gevraagd waarom de politie niet binnenkwam, antwoordde u dat de politie in uw dorp niet zomaar mag binnengaan in de huizen (CGVS, p.13). U erop wijzend dat uw vader een wapenhandelaar was die op de hielen werd gezeten door de autoriteiten en dat het aldus vreemd is dat de politie niets meer zou doen dan patrouilleren, repliceerde u dat de politie wist dat de kogels naar een andere plaats werden getransporteerd en dat jullie burens de politie niet zouden toelaten een huiszoeking uit te voeren (CGVS, p.13). Deze uitleg overtuigt evenwel allerm minst, te meer daar de politie – volgens uw verklaringen – wel in staat zou zijn geweest u twee dagen vast te houden in de hoop dat uw vader zich zou overgeven (CGVS, p.12-13).

Voorts legde u ook weinig overtuigende verklaringen af over Azim Rezahi, de zakenpartner en tevens moordenaar van uw vader. Zo is het bedenkelijk dat u noch de vrouw van Azim Rezahi, noch zijn zonen bij naam kon noemen (CGVS, p.14). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat Azim één van de beste vrienden was van uw vader en dat ze steeds hebben samengewerkt (CGVS, p.11 en 14). Gevraagd hoe het komt dat u hun namen niet kent, antwoordde u dat hun woning vijf minuten van uw ouderlijke woning ligt (CGVS, p.14), wat het des te bedenkelijker maakt dat u niet kon vertellen hoe zijn vrouw en kinderen heten. Verder stelde u dat Azim twee broers heeft die ook in uw dorp wonen (CGVS, p.14). U verklaarde dat één van zijn broers een politiem an is en dat zijn andere broer voor het nationale leger werkt (CGVS, p.14), wat merkwaardig is gezien de activiteiten van Azim.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen zet de geloofwaardigheid van de activiteiten van uw vader als wapenhandelaar, en de daaruit voortvloeiende problemen, sterk op de helling.

Bovendien legde u vage en weinig coherente verklaringen af over de directe aanleiding voor de moord op uw vader. In de vragenlijst van het CGVS liet u ter zake optekenen dat Azim Rezahi en uw vader een probleem hadden, maar kon u niet aangeven waarover hun dispuut ging (Vragenlijst CGVS, p. 4). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw vader vermoord werd omwille van 'geld en Kalasjnikovs en dergelijke' (CGVS, p.4 en 15). Gevraagd om hierover concretere verklaringen af te leggen, kon u echter niet meer duidelijkheid verschaffen. Zo gaf u aan dat uw gewonde vader u vertelde 'dat hij geld of zo aan Azim moest geven', om vervolgens opnieuw te verklaren dat hun probleem 'verband hield met geld en Kalasjnikovs'. Vervolgens verklaarde u nogmaals van uw vader vernomen te hebben 'dat Azim was gekomen voor geld' (CGVS, p.15). Dat u niet meer concrete en eenduidige verklaringen kan afleggen over de problemen die tot de dood van uw vader zouden geleid hebben, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient er gewezen te worden op uw incoherente verklaringen wat betreft de rol van de politie en de autoriteiten na de moord op uw vader. Aanvankelijk stelde u dat uw broer een klacht wilde neerleggen tegen Azim maar dat de mensen op het districtskantoor hadden gezegd de klacht in te trekken daar Azim een zeer machtige persoon is en een klacht problemen zou kunnen veroorzaken voor de autoriteiten (CGVS, p.8). Later verklaarde u in het ziekenhuis contact te hebben opgenomen met de politie (CGVS, p.15). U stelde dat de politie u had gezegd Azim te zullen ondervragen (CGVS, p.15). Gevraagd wat de politie dan verder heeft gedaan, antwoordde u dat de politieagenten naar zijn woning zijn gegaan maar dat ze hem niet konden arresteren (CGVS, p.15). U erop wijzend dat het optreden van de politie moeilijk in overeenstemming is te brengen met de reactie van de personen op het districtshuis, antwoordde u dat de politie naar Azim zijn woning was gegaan maar dat hij er niet was en hij aldus niet gearresteerd kon worden (CGVS, p.16), wat geen uitleg is voor bovenstaande ongerijmdheid. Vervolgens gevraagd wat u en Faqir na de dood van uw vader hebben gedaan, verklaarde u dat uw broer naar het districtscentrum is gegaan om klacht in te dienen maar dat ze de klacht niet wilden behandelen omdat u en uw broer niemand hadden die de zaak later verder zou kunnen opvolgen (CGVS, p.16). Nog eens gevraagd te verduidelijken waarom jullie klacht niet werd behandeld, antwoordde u dat ze zeiden dat Azim een machtige persoon is en dat hij wraak zou willen nemen op u en uw broer als de politie hem zou arresteren (CGVS, p.16). U erop wijzend dat u twee keer een andere uitleg gaf voor de terughoudendheid van de autoriteiten, repliceerde u dat ze zeiden dat Azim u en uw broer zou vermoorden als jullie klacht zouden indienen, dat hij machtig is en dat een klacht indienen niets zou uithalen (CGVS, p.16), wat geen uitleg is voor voornoemde tegenstrijdigheid. In dit verband dient er nog opgemerkt te worden dat de overheid – volgens uw verklaringen – enerzijds wel de intentie had om uw vader te arresteren, nochtans de belangrijkste zakenpartner van Azim (CGVS, p.11-12), maar anderzijds angst had om op te treden tegen Azim na de moord op uw vader (CGVS, p.8), wat eveneens moeilijk in overeenstemming te brengen is met elkaar. Uw incoherente verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling.

Ten slotte roept het vragen op dat uw broer – de moordenaar van Azim – in Iran is gebleven, zeker nu uit uw verklaringen blijkt dat Azim familieleden heeft in Iran (CGVS, p.5 en 17). Gevraagd waarom uw broer u heeft weggestuurd en hij zelf is gebleven, antwoordde u dat Faqir u had gezegd dat u jonger bent en dat hij u wel achterna zou reizen (CGVS, p.5 en 10). Gevraagd waarom jullie niet samen konden vertrekken, zei u dat Faqir u had gezegd dat u onderweg gearresteerd kon worden of dat er iets kon gebeuren en dat hij u in dat geval dan geld kon sturen om u vrij te kopen (CGVS, p.10). Er kan echter maar moeilijk ingezien worden waarom en/of hoe uw broer u beter zou kunnen beschermen tijdens uw reis door zelf in Iran te blijven in plaats van samen met u verder te reizen. Deze uitleg weet derhalve niet te overtuigen.

Bovenstaande argumentatie maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van uw vader als wapenhandelaar en de daaruit voortvloeiende problemen voor u en uw broer Faqir, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Hisa-i-Awali Kohistan van de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico’s voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio’s mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio’s te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio’s in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat bepaalde districten van de provincie Kapisa beschouwd kunnen worden als actiegebieden van de AGE’s. In andere districten

werden slechts occasioneel incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Hisa-i-Awali Kohistan van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoeker stelt een beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2013 wegens schending van artikel 1.2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1.2 van het vluchtelingenverdrag. Na het citeren van de definitie van vluchteling uit laatstgenoemd artikel, stelt verzoeker dat, volgens gezaghebbende auteurs, het element vrees verwijst naar "de persoonlijke en psychische toestand van de vluchteling, dat deze duidt op een bewustzijn van het risico op vervolging in geval van terugkeer", dat wat de gegrondheid van de vrees betreft, het volstaat dat "de kandidaat-vluchteling het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging", dat ten aanzien van de vervolgende partij twee groepen kunnen onderscheiden worden, zijnde de overheden van het land van herkomst enerzijds en de andere inwoners anderzijds, dat er sprake is van vervolging door inwoners indien de daders van de vervolging direct of indirect door de overheid worden geleid en/of gesteund, dat in dat geval, de nationale bescherming zal ontbreken. Verzoeker stelt zich de vraag of internationale bescherming kan gegeven worden aan een asielzoeker die in zijn land van herkomst een doelwit is wegens wapenhandel van zijn vader met de taliban. Verzoeker meent dat *in casu* blijkt dat hij zijn persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Hij vervolgt dat de vrees voor zijn leven wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoeker, dat deze vrees wijst op een bewustzijn van het risico in Afghanistan vermoord te worden door de taliban omwille van de wapenhandel van zijn vader. Verzoeker meent dat het volstaat dat hij het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging, dat in dit opzicht zijn verklaringen coherent zijn en voldoende worden gesteund. Hij stelt dat gezien de bedreiging waarmee hij werd geconfronteerd en het feit dat hij een doelwit geworden is, hij geen andere keuze had dan te vluchten. Verzoeker meent dat hij terecht vreest voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst aangezien hij aldaar niet op bescherming van de nationale en lokale autoriteiten kan rekenen. Verder stelt verzoeker dat hij in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer heeft, dat hij niet op de bescherming van zijn gezin kan rekenen aangezien zijn familie machteloos is geworden. Verzoeker besluit dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij een doelwit is van de taliban en dat hij zich op een gegronde vrees kan beroepen in de zin van het vluchtelingenverdrag en de vreemdelingenwet.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de 'Wet Motivering Bestuurshandelingen', zijnde de materiële motiveringsplicht. Na een theoretische uiteenzetting dienaangaande, stelt verzoeker dat de adjunct-commissaris-generaal zich in de motivering van de bestreden beslissing beperkt tot zeer lichtzinnige overwegingen, dat het duidelijk is dat hij de bestreden beslissing ten aanzien van hem niet naar recht heeft gemotiveerd en dan ook onredelijk tot een besluit is gekomen.

Aangaande het motief *'Vooreerst het Commissariaat-generaal ernstige bedenkingen bij uw verklaringen aangaande de activiteiten van uw vader als wapenhandelaar. Zo stelde u dat uw vader al handelt in wapens voor zover u het zich kan herinneren maar stelde u niet te weten van wie hij de wapens aankocht en aan wie hij de wapens doorverkocht.'* stelt verzoeker dat de bestreden beslissing 'naast de kwestie heeft gestaan', dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij, bij de aankoop en verkoop van wapens door zijn vader geen deelname heeft, dat als hij geen aandeel heeft in de aan- en verkoop van wapens, het onredelijk is van de bestreden beslissing van hem te verwachten dat hij kennis heeft van de leverancier van wapens. Meer nog stelt de bestreden beslissing, volgens verzoeker, merkwaardig genoeg dat *'Voorts legde u ook weinig overtuigende verklaringen af over A.R. (...), de zakenpartner en tevens moordenaar van uw vader. Zo is het bedenkelijk dat u noch de vrouw van A.R. (...), noch zijn zonen bij naam kan noemen'*. Verzoeker wijst erop dat hij bij het gezin van A.R. niet woonachtig is, dat hij desalniettemin tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aannemelijke informatie omtrent A.R. heeft gegeven waaruit blijkt dat hij toch kennis van A.R. heeft. Verder stelt verzoeker dat de bestreden beslissing ten onrechte van mening is dat *'Bovendien legde u vage en weinig coherente verklaringen af over de directe aanleiding voor de moord op uw vader. In de vragenlijst van het CGVS liet u ter zake optekenen dat A.R. (...) en uw vader een probleem hadden, maar kon u niet aangeven waarover hun dispuut ging'*. Verzoeker stelt vast dat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal duidelijk informatie gegeven heeft omtrent de directe aanleiding voor de moord van zijn vader, zijnde dat zijn vader vermoord werd omwille van een geschil tussen A. en zijn vader omtrent de opbrengst van de verkoop van wapens. Verzoeker meent dat de bewering van de bestreden beslissing feitelijke grondslag mist. Verzoeker kan alleen maar vaststellen dat de bestreden beslissing er niet in geslaagd is de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in het gedrang te brengen.

2.1.3. In wat beschouwd kan worden als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet de asielinstanties automatisch een onderzoek moeten doen naar bijkomende bescherming, dat de term asielaanvraag eveneens de aanvraag van subsidiaire bescherming dekt en dat men er in de bestreden beslissing niet in slaagt de vervolging van verzoeker in Hisa-i-Awali Kohistan in twijfel te trekken. Volgens verzoeker merkt de Raad, in het kader van de toekenning van de subsidiaire bescherming, op dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet ruimer dient geïnterpreteerd te worden, waarna hij artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet citeert. Verzoeker stelt vast dat het Commissariaat-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot een lichtzinnige overweging van zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt vast dat het willekeurig geweld in Hisa-i-Awali Kohistan aanhoudend van aard is en dat Afghaanse burgers aldaar niet meer op bescherming van nationale en internationale autoriteiten kunnen rekenen. Gezien de gegronde vrees voor zijn leven in Afghanistan, schiet, volgens verzoeker, de adjunct-commissaris-generaal tekort in de bestreden beslissing gezien hij nagelaten heeft onderzoek te doen of er een schending kan zijn van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet in het kader van de veiligheidssituatie in het district Hisa-i-Awali Kohistan, provincie Kapisa. Verzoeker meent dat in het licht van voorgaande niet in twijfel kan worden getrokken dat hij in Afghanistan het reële risico loopt om steeds onmenselijk en vernederend behandeld te worden, dat meer nog, er in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer is. Concluderend stelt verzoeker dat uit voorgaande de Raad opmerkt dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming, dat bovendien, de adjunct-commissaris-generaal in gebreke is gebleven de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus afdoende te motiveren ten aanzien van zijn dorp Reegrawan, district Hisa-i-Awali Kohistan, provincie Kapisa.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen en subsidiair het subsidiaire beschermingsstatuut te verlenen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier over te maken aan het CGVS voor bijkomend onderzoek.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

2.2. De aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 februari 2013, op motieven moet steunen

waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.6. Uit de lezing van het verzoekschrift weliswaar blijkt dat verzoeker het niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.6.1. Aangaande het motief *'Vooreerst het Commissariaat-generaal ernstige bedenkingen bij uw verklaringen aangaande de activiteiten van uw vader als wapenhandelaar. Zo stelde u dat uw vader al handelt in wapens voor zover u het zich kan herinneren maar stelde u niet te weten van wie hij de wapens aankocht en aan wie hij de wapens doorverkocht.'* en verzoekers stelling dat de bestreden beslissing 'naast de kwestie heeft gestaan', dat hij duidelijk heeft gemaakt dat hij, bij de aankoop en verkoop van wapens door zijn vader geen deelname heeft, dat als hij geen aandeel heeft in de aan- en verkoop van wapens, het onredelijk is van de bestreden beslissing van hem te verwachten dat hij kennis heeft van de leverancier van wapens, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet gelezen worden als geheel en niet als van elkaar losstaande componenten. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal immers heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. *In casu* betwist verzoeker, aangaande de motivering van de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aangaande de activiteiten van verzoekers vader als wapenhandelaar, enkel de eerste bedenking dienaangaande – zijnde (i) het niet weten van wie zijn vader wapens kocht en aan wie zijn vader wapens doorverkocht, doch laat hij de overige motieven met betrekking tot de bedenkingen die rijzen bij zijn verklaringen betreffende de activiteiten van zijn vader als wapenonderhandelaar, zoals (ii) het niet kunnen geven van namen, behalve A., van personen met wie zijn vader samenwerkt, (iii) het

roekeloos gedrag van verzoekers vader om vaak naar huis te komen terwijl de politie de woning luidens verzoekers verklaringen onder toezicht hield, wat twijfelachtig is dat een beruchte wapenhandelaar een dergelijk risico zou nemen, (iv) het bedenkelijk karakter van het feit dat verzoekers vader en zijn manschappen de ouderlijke woning zouden zijn blijven gebruiken als wapenopslagplaats hoewel de politie de woning onder toezicht hield, en die allen steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid, zodat deze onverminderd overeind blijven en verzoeker de vaststelling van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de activiteiten van zijn vader als wapenhandelaar niet weerlegt.

2.6.2. In zoverre verzoeker het motief *'Voorts legde u ook weinig overtuigende verklaringen af over A.R. (...), de zakenpartner en tevens moordenaar van uw vader. Zo is het bedenkelijk dat u noch de vrouw van A.R. (...), noch zijn zonen bij naam kan noemen'* betwist en wijst op het feit dat hij bij het gezin van A.R. niet woonachtig is, dat hij desalniettemin tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aannemelijke informatie omtrent A.R. heeft gegeven waaruit blijkt dat hij toch kennis van A.R. heeft, weerlegt hij de concrete motieven van de bestreden beslissing betreffende de weinig overtuigende verklaringen van verzoeker over A.R., de zakenpartner en moordenaar van zijn vader, zijnde *"Voorts legde u ook weinig overtuigende verklaringen af over Azim Rezahi, de zakenpartner en tevens moordenaar van uw vader. Zo is het bedenkelijk dat u noch de vrouw van Azim Rezahi, noch zijn zonen bij naam kon noemen (CGVS, p.14). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat Azim één van de beste vrienden was van uw vader en dat ze steeds hebben samengewerkt (CGVS, p.11 en 14). Gevraagd hoe het komt dat u hun namen niet kent, antwoordde u dat hun woning vijf minuten van uw ouderlijke woning ligt (CGVS, p.14), wat het des te bedenkelijker maakt dat u niet kon vertellen hoe zijn vrouw en kinderen heten. Verder stelde u dat Azim twee broers heeft die ook in uw dorp wonen (CGVS, p.14). U verklaarde dat één van zijn broers een politiemans is en dat zijn andere broer voor het nationale leger werkt (CGVS, p.14), wat merkwaardig is gezien de activiteiten van Azim"* niet. Het feit dat verzoeker niet bij het gezin inwoonde, verklaart geenszins waarom hij de namen van de vrouw noch de zonen van A.R. kan noemen, zeker gelet op het feit dat, zoals de bestreden beslissing terecht vaststelt, A.R. één van de beste vrienden van zijn vader was en zij steeds hebben samengewerkt en dat hun woning op vijf minuten van verzoekers ouderlijke woning ligt. Betreffende verzoekers argument dat uit het gehoor van het Commissariaat-generaal blijkt dat hij aannemelijke informatie betreffende A.R. heeft gegeven waaruit blijkt dat hij kennis heeft van A.R., stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nalaat aan te geven welke 'aannemelijke informatie' betreffende A.R. hij dan wel gegeven heeft en wijst er voorts op dat het feit dat verzoeker eventueel bepaalde kennis wel heeft over A.R., niets wijzigt aan de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal, zoals bovenstaand omschreven, die hem leidden tot de conclusie dat verzoeker weinig overtuigende verklaringen aflegde over A.R. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker het motief dat het merkwaardig is, gezien de activiteiten van A.R., dat diens broers politiemans en werkende voor het nationale leger zijn, geheel ongemoeid laat.

2.6.3. Waar verzoeker ten slotte nog meent dat de bestreden beslissing ten onrechte van mening is dat *'Bovendien legde u vage en weinig coherente verklaringen af over de directe aanleiding voor de moord op uw vader. In de vragenlijst van het CGVS liet u ter zake optekenen dat A.R. (...) en uw vader een probleem hadden, maar kon u niet aangeven waarover hun dispuut ging'* en vaststelt dat hij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als het Commissariaat-generaal duidelijk informatie gegeven heeft omtrent de directe aanleiding voor de moord van zijn vader, zijnde dat zijn vader vermoord werd omwille van een geschil tussen A. en zijn vader omtrent de opbrengst van de verkoop van wapens en hij aldus meent dat de bewering van de bestreden beslissing feitelijke grondslag mist, kan hij niet gevolgd worden. Immers blijkt, zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft in de bestreden beslissing, duidelijk dat verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat A. ook een handelaar was zoals zijn vader, dat A. een probleem had met zijn vader en hem heeft gedood ongeveer vier maanden voor zijn vertrek en dat hij niet weet welke problemen ze onder elkaar hadden (vragenlijst CGVS, vraag 5).

Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende de werkzaamheden van zijn vader als wapenhandelaar en de daaruit voortvloeiende problemen voor hem en zijn broer.

2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend

2.8. Aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gaat verzoeker eraan voorbij dat op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, net als bij de vluchtelingenstatus, de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende of stereotiep gemotiveerd zou zijn.

2.9. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

In zoverre verzoeker aanvoert dat er in Afghanistan geen intern vluchtalternatief meer is, mist zijn argumentatie feitelijke grondslag daar noch de commissaris-generaal noch de Raad oordeelt dat verzoeker over een intern vluchtalternatief beschikt, doch wel dat de subsidiaire bescherming dient beoordeeld te worden ten aanzien van verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Kapisa, district Hisa-i-Awali Kohistan.

2.10. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet meent verzoeker dat het willekeurig geweld in de provincie Kapisa, district Hisa-i-Awali Kohistan aanhoudend is van aard en dat Afghaanse burgers er niet meer op bescherming van nationale autoriteiten kunnen rekenen.

De commissaris-generaal motiveert dienaangaande als volgt:

“Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico’s voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio’s mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiële karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio’s te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat bepaalde districten van de provincie Kapisa beschouwd kunnen worden als actiegebieden van de AGE's. In andere districten werden slechts occasioneel incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Hisa-i-Awali Kohistan van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal dus wel degelijk de veiligheidssituatie in het district Hisa-i-Awali Kohistan, provincie Kapisa heeft onderzocht en dat hij geenszins onredelijk te werk gaat door op grond van voormelde gegevens, die allen steun vinden in het administratief dossier te concluderen dat er geen sprake is van willekeurig geweld. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat burgers in het district Hisa-i-Awali Kohistan op dit ogenblik geen reëel risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Hisa-i-Awali Kohistan een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In wat beschouwd kan worden als een derde middel beperkt verzoeker zich aldus tot het louter tegenspreken van de hierboven vermelde bevindingen en conclusies van de commissaris-generaal, doch daarmee deze niet weerlegt, noch ontkracht.

2.11. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1.2 van het vluchtelingenverdrag, noch van artikel 48/3, noch van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht is derhalve niet geschonden.

De opgeworpen schendingen kunnen derhalve niet weerhouden worden.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER